

aQualia ab ipsa Matre; item remissa omnis poena, & animabus eorum apertus Paradisus, ut probavimus supra Decif. XXVII. num. 8. de quatuor gradibus Martyrii ex doctrina Vasquez tom. 2. in 3. par. disp. 153. cap. 7. Mastrii in Theolog. Moral. trad. 3. put. 17. num. 7. & Gobati de Baptismo. trad. 3. num. 612. Et ideo absque dubio supradicta Hebraea haberi debet tamquam verè baptizata, unà cum infante, baptismo Sanguinis. Bonacina de Sacram. disp. 2. quest. 1. punct. 1. propos. 2. per totam. Fernandez par. 3. cap. 2. §. 1. num. 1. & 4. Nictorell. in addit. ad Tol. lib. 2. cap. 18. Inter. F. & cæteris magis eruditè Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Baptismo disp. 13. à num. 48. & segg. ubi auctoritates plurimæ Sanctorum Patrum, & illud Evangelium Mare. 8. Qui perdidit animam suam propter nos, & Evangelium, salvam faciet eam. Imò Silvester d. Ver. Baptismus 1. num. 2. tenet, quòd etiam Mater ex violentia sabbatharii non moretur, sed tantummodo infans periret per abortum, esset Martyr, baptizatus baptismo Sanguinis, tanquam devivens in odium fidei; quòd est notatū valde dignum.

Neque subsistunt motiva considerata in contrarium, quæ facillè resolvuntur. Primum enim, quòd non habuerit absolutam voluntatem, sed tale quale desiderium, quasi quòd medium inter volitionem, & nonitionem; est omnino falsum: nam si ejus desiderium fuisset inefficax, & se habuisset neutro modo, neque consentiens, neque dissentiens, non auferretur à stabulo Judæorum: quæ quidem fuga denotat absolutam voluntatem recipiendi Baptismi, & profertendi fidem Christianam; nam Voluntas volens, seu intendens finem aliquem efficaciter, cognoscitur ex volitione mediæ, quæ sunt necessaria ad consequendum illum finem. Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacram. in genere disp. 3. num. 42. Sed inter media necessaria pro obtinendo baptismo, & profertenda fide Christiana in hac muliere Hebraea unum principale est fugere à manibus Judæorum, & relinquere omnia, quæ possidet, ut sequatur Christum; quandoquidem si quis ex Judæis cognoscatur ab ipsis propensus ad Christianam fidem, ita yniculis mancipatur, & ac tæ custodiæ includitur, ut neminem vivendum possit amplius videre, aut alloqui; ut mihi retulerunt Neophyti ab Eminentissimo Nostro præfule unda salutarè regenerati; & notat Julius Maurocenus Venetus, olim Rabbini, nunc fidelissimus Christianus in suo opere Via della fede mostrata agl' Ebrei, impresso Typis Romæ anno 1683. in quo opere part. 3. cap. 12. agit de Odio Hebræorum erga nos Christianos, & advertit, ex præceptis libri Talmud, & documentis Rabbiorum, Judæos teneri in nihilo nos Christianos juvare; imò si nos in aliquo periculo vitæ reperi-

rent, obligatos esse, impetum facere, & nosmet in præcipitum impellere, subdens lapidam similitudinem; videlicet, Sabbatharios agere nobiscum eodem modo, quòd dæmones se gerunt cum Strygibus, & Maleficiis quibus servitutum quidem præstant, famularunt, res gratas subministrant; at semper in corde intendunt ruinam, & damnationem eorundem Maleficorum, atque Strygum. Ita faciunt Judæi: obsequuntur Christianis exterius, sed interius semper cupiunt interitum, & ruinam nostram. Narravit mihi Vir nobilis, Judæum quemdam Ferrariæ ob infirmitatem vocasse, si sanaretur, occidere octo Christianos. Factus sanus cepit impium votum adimplere. Sed antequam ad octavum homicidium perveniret, denuntiatus, captus, confessus impietatem suam, fuit in forza suspensus. Et quia stantem in scala forcarum alius Judæus manu elata, illum ad moriendum in Judasium confortatus est, Cardinalis Legatus hunc alium Judæum denuntiatum carceri mancipare fecit, & decem millibus Scutorum multavit, quibus Campanie Ecclesie Cathedralis restauratum fuit. Ego prædicta Mulier Hebraea habuit absolutam voluntatem baptismi; cujus causa eum fuerit Stylo ferreo interempta, dicitur Martyr, & baptismo Sanguinis baptizata. Emin. Card. de Lauræa de Baptismo disp. 13. num. 49. & per consequens tunc Matrì, quàm fecit debetur Ecclesiastica Sepultura. Idem Eminen. de Lauræa in trad. de Martyrio disp. 20. num. 311. Silvester, Volpi, Narbona, & alii supra citati.

Secundum motivum contrarium pariter non subsistit: quòd scilicet hæc mulier non fuerit explicitè confessà fidem Christianam, & non petierit baptismum. Nam respondetur, Confessionem fidei Christianæ, & petitionem baptismi tripliciter fieri posse, voce, scripto, & factò. Eminent. Card. de Lauræa de fide in 3. Sent. part. 2. disp. 11. num. 4. & segg. ubi num. 11. subdit inter alia facta, quibus confitemur fidem Catholicam, & baptismum petimus, præcipuum esse mortem subire, prout plerique Sancti Martyres fecerunt, juxta illud, quòd Apostolus scribit ad Hebr. cap. 11. Sancti per fidem operati sunt justitiam &c. Lapidati sunt, scæli sunt, ventati sunt. in occasione gladii mortui sunt. Cùm igitur hæc Hebraea mulier subierit mortem sibi illatam in odium fidei à perfido Judæo, eò quia aufergerit ex ejus stabulo cupidà fidei Christianæ, censetur sufficienter confessà ipsam fidem, tolerando mortem, & sanguinem fundendo, in quo fuit baptizata in terris, & in cælis, forte felicissima, unà cum suo infante coronata. De odio, & perfidia Judæorum in Christianos legatur exempla apud Joan. Baptist. Marthæol. in Sylva Histor. p. 1. lib. 2. cap. 1. tit. 7. ultra supradictum cap. 12. p. 3. Julii Mauroceni in ejus libro: Via della Fede mostrata agl' Ebrei.

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS.

DECISIO LIII.

ARGUMENTUM.

Referuntur diversa nomina, quibus nuncupatur Sacramentum Confirmationis. Traditur ejus existentia, institutio, & definitio. Notantur variaz manuum impositiones, ac Unctiones Sacre in Ecclesia.

SUMMARYUM.

1 Confirmationis Sacramenti nomina plura. Et que?

- 2 Manuum impositio multiplex in Scriptura Sacra. Et que?
- 3 Hæretici qui negarunt Sacramentum Confirmationis.
- 4 Existentia Sacramenti Confirmationis.
- 5 Ejus institutio quando facta?
- 6 Christum cur consecratur in feria Quinta Cæna Domini?
- 7 Definitio Sacramenti Confirmationis duplex.
- 8 Unctiones Sacre in Ecclesia decem. Et que?

Nunc accedamus ad explicationem Sacramenti Confirmationis, quod olim dabatur statim post Baptismum, & nunc dari non potest nisi iis, qui

qui sunt baptizati. Itaque in primis, & ante omnia videamus, Quid sit Sacramentum Confirmationis? Pro intelligentia studiosi Clero præmierunt: Confirmationis Sacramentum pluribus nominibus nuncupari per SS. Patres; nam à S. Clemente vocatur Confessio Domini. A S. Cornelio Papa Signaculum Domini. A S. Cypriano Signaculum Domini. A S. Dionysio Areopagita unctio idest Perfectio. A D. Ambrosio Signaculum Spirituale. A Græcis unctio, idest Unctio, quam dictionem Arabes corruptè Mairum; Melitenes verò magis ad græcam dictionem accedentes Miru appellant; propriè autem dicitur unctio nomine Christi, idest Unctio, quia Sacerdotes, & Reges ungebantur; propriè autem dicitur unctio nomine Christi, idest Unctio, quia Sacratissima Incarnationis, idest Summum Sacerdotium, & Imperium absque fine; & nunc fideles omnes unctioe Christi sanctificantur, quia membra sunt æterni Sacerdotis, & Regis. cap. Cùm venisset. §. Quia verò. De Sac. Unct. Sed observat Magrus in Hierol. Verb. Christina, quod à S. Augustino vocatur Manus impositio, juxta illud Apostolorum: Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum. Act. 8. 17. Potro manus impositio fiebat in Scriptura ad diversos effectus, videlicet vel ad expellendas infirmitates: Super egros manus imponebant, & bene habebunt. Marc. ult. 18. ad Exemplum cœlestis Medici, qui singulis manus imponebat curabat eos. Luc. 4. 48. Vel ad dandam benedictionem; sic Jacob benedixit duos filios Joseph, extendens manum dexteram super caput Ephraim minoris fratris, sinistram autem super caput Manasse, qui major natu erat. Gen. 48. 14. & Redemptio nostro Oblati sunt ei parvuli, ut manus eis imponeret, & oraret. Matth. 19. 13. idest, ut eos benediceret, ut ex S. Hieron. & Ansel. notat Gonet tom. 5. disp. 6. num. 17. Vel ad designandos, qui Arcæ Domini servient: Ponent filii Israel manus super eos. Num. 8. 10. Vel ad testificandum alicujus delictum, ut luxuriosi senes fecerunt cum pudica Sufanna, deducta in judicium coram populo: qui posuerunt manus suas super caput ejus. Dan. 13. 34. Vel ad collationem ordinum designandam, ut agebat Apostolus ad discipulum suum: Noli negligere gratiam, que in te est; que data est tibi per prophetiam cum impositione manuum Presbyterii. 1. Tim. 4. 14. Undè formidandum monitum ad omnes Episcopos, quod idem Apostolus dedit ad eundem Timotheum: Manus cui non imponeris. 1. Tim. 5. 22. Vel ad reconciliandos peccatores, aut hæreticos revertentes ad Ecclesiam. Emin. Cardin. de Lauræa de Sacram. Confirm. disp. 2. num. 113. At per antonomasiam Impositio manuum significat Sacramentum Confirmationis, per quod nunc datur invisibiliter Spiritus Sanctus, qui tempore Apostolorum per eorum manuum impositionem dabatur visibiliter; & dicitur Confirmatio ab effectu, quia confirmat baptismum ad constituendum cum constantia fidem Christi. Pax Jordan. lib. 3. tit. 2. num. 1. Gobat in Experim. Theolog. trad. 2. num. 742. Layman lib. 5. trad. 3. cap. 1. Mastrius in 4. Sentent. disp. 2. num. 200. Et in Theol. Moral. disp. 17. num. 62. atque Eminentiss. Cardinalis de Lauræa pariter in 4. Sent. tom. 3. de Sacram. Confirm. disp. 1. num. 2. & 3. ubi advertit, primos omnium, qui negarunt hoc Sacramentum, fuisse Donatistas, teste Sallele tom. 2. reg. 234. deinde Messalinos, Albigenses, & Valdenses, tandem Lutherum, & Calvinum cum suis sequacibus.

Constat autem, Sacramentum Confirmationis esse in Ecclesia. cap. Omnes. cap. Spiritus. cap. De his verò. cap. Manus. De consec. disp. 5. Cap. Multisecularium. 26. q. 1. Cap. Unico. §. Per frontis. De Sacra Unct. & cap. Quoniam de Sent. Excom. in 6. Et præter alia Concilia, quæ citantur per eundem

Eminentiss. de Lauræa ubi supra num. 6. est Conc. Trid. sess. 7. De Confirm. can. 1. & de Sacram. can. 1. Et licet non appareat explicitè in Scriptura canonica de ejus institutione, adeò ut, tempore Alexandri de Ales, qui floruit Parisiis circa annum 1240. nonnulli opinarentur, hoc Sacramentum fuisse institutum sub Melchiate Papa, qui vixit circa annum 314. quæ opinio est hæretica, cum in Trid. Conc. definitum sit de fide, omnia Sacramenta esse instituta à Christo Domino, ut in sess. 7. de Sacram. Ecclesia enim Catholica non sola Scriptura utitur, sed etiam traditionibus juxta Apostoli præceptum 2. Thesalon. Tenete traditiones, quas accepistis sive per sermonem, sive per Epistolam. Ecce habetur in cap. Catholica. & cap. Ecclesiarum. Ecce habetur in cap. Catholica. & cap. Ecclesiarum. disp. 11. Idcirco indubitabile est, & de fide à Christo Domino Sacramentum hoc Confirmationis fuisse institutum; quamvis Ecclesia sub disputatione reliquerit, quo loco, & quo tempore fuerit ab eodem Christo institutum; cum enim plures sint Theologorum opiniones circa locum, & tempus hujus institutionis, de quibus Gonet d. tom. 5. disp. 6. §. 3. num. 16. & 17. & Mastrius in 4. Sent. disp. 2. num. 217. & in Theol. Moral. disp. 17. num. 64. Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. tom. 3. de Sacram. Confirm. disp. 1. num. 49. Tamen verior, & communior opinio est, quòd in nocte Cænae fuerit à Christo Domino hoc Sacramentum Confirmationis institutum, quod novissimè docet etiam Tirus in Controversiis fidei post Commentaria Scripturæ Sacre Controv. XX. num. 1. ubi sic ait: Instituit, & mandatum Christi (hujus Sacramenti) verisimiliter in ultima cæna, ut habet traditio, à posteriori colligitur ex ipso factò Apostolorum: numquam enim Apostoli tam confiderati, & ordinarij usi fuissent tali cerimonia in ordine ad talem effectum, nisi Christus id ipsis præcepisset. Nam non ignorabant, non esse bonum instituire ceremoniam, ad quas consequeretur infallibiliter gratia Spiritus Sancti, quod etiam Kementius, & Calvinus admittunt. Hinc promanavit consuetudo, Sacrum Confirmationis in die Cænae Domini, quæ quidem semper in Ecclesia servata est, & adhuc servatur; ita tamen ut licet ea nocte Christus Dominus hoc Sacramentum instituerit, & Apostolos consecrare docuerit, nulli eorum tunc temporis dederit potestatem illud conferendi, quia nondum Apostoli erant constituti Episcopi; sed post Resurrectionem suam, cum dedit eis plenariam potestatem ordinis Sacerdotalis, & Episcopalis. Hinc est, quòd Salvator Apostolus, post Resurrectionem suam ait: Euntes in mundum universum docete omnes gentes &c. Docentes conservate omnia, quæcumque mandavi vobis. Matth. ult. Ergo jam statuerat, quæ erant Ecclesie necessaria, & executioni mandanda per Apostolos; alioquin non potuissent Apostoli informare, & docere alios numerum Sacramentorum. Quòd autem in specie docuerit, eos Christus consecrare Christina, ex traditione eorundem SS. Apostolorum didicere Ecclesia, testante S. Fabiano Papa epist. 2. cap. 1. ubi ad Orientales Episcopos ita scribit: In illa die Dominus Jesus, postquam cenavit cum discipulis suis, & lavit eorum pedes, sicut à Sanctis Apostolis prædictis, nos acciperunt, nobisque reliquerunt, Christina consecrare docuit. Et deinde subdit: Ipsi Sancti Christi Christi consecratio per singulos annos est agenda, & de anno in annum renovanda, & fidelibus tradenda; quia novum Sacramentum est per singulos annos dicto die renovandum. Ista à Sanctis Apostolis, & eorum successoribus accepimus, & vobis tenendum mandamus. Habentur etiam hæc in cap. Litteris Vestris. De consec. disp. 3. Ita pluribus citatis, & objectionibus solutis firmat Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 1. de Sacram. Confirm. art. 5. per totum.

Qui

Quibus ita præmissis respondentes Quæsitio, inter
 diuersas definitiones, ex Doctoribus selectas duas hic
 referam: Unam pro Theologis moralibus, & est
 7 Bonacinæ de Sacrament. disp. 3. q. 9. unic. prop. 1.
 num. 1. Videlicet: Confirmatio est Sacramentum, quo
 homo viator baptizatus inuiguitur in fronte ab Episco-
 po cum Chrismate, & prescripta verborum forma ad
 fidei robur consequendum. Alteram pro Theologis
 Scholasticis, ex Scoto in 4. Sent. dist. 7. q. 1. quam
 explicat Eminent. Card. de Lauræa d. disp. 1. art.
 3. & est huiusmodi. Sacramentum Confirmationis est
 Unctio hominis Viatoris asiquialiter consentientis, vel
 libero arbitrio nunquam usq. facta in fronte figura
 Crucis, cum Chrismate sanctificato; & hoc à mini-
 stro idoneo simul cum intentione debita urgente; &
 verba certa proferente; significans efficaciter ex insti-
 tutione diuina unctioem anime per gratiam roboran-
 tem ad consequendum eum constantiam fidem Christi. In
 hac habetur genus: Nam plures Unctiones sunt in
 Ecclesia cum oleo Sacro. 1. Unguntur Pontifices,
 dum consecrantur, in capite & manibus cum Chris-
 mate. 2. Imperatores, & Reges cum oleo Cate-
 chumenorum in brachio, & in humero. Reginæ
 8 verò in humero tantum, nisi sint Dominæ Re-
 gis. 3. Sacerdotes eodem oleo Catechumenorum in
 manibus, dum ordinantur. 4. Pueri baptizandi cum
 eodem oleo in pectore, & scapulis; & cum Chris-
 mate in vertice statim post baptismum. 5. Altaria,
 & Ecclesiæ oleo Catechumenorum, & Chrismate.
 6. Infirmi oleo infirmorum. 7. Confirmandi Chris-
 mate Sacro. 8. Calices, & patenæ Sacro Chrismate.
 9. Campanæ oleo infirmorum, & Chrismate Sacro.
 Et 10. Agnus Dei eodem Chrismate Sacro.
 cap. unic. de Sacra Unct. Barbofa de Episc. alleg. 31.
 à num. 6. Jordan. lib. 5. tit. 1. & tit. 6. Castald.
 in Praxi Cereimon. lib. 2. sect. 12. 13. & 15. Ma-
 gnius in Hierolexic. Verb. Agnus Dei. & Verb. Chris-
 ma. Habentur etiam in hac definitione differentia
 & causæ omnes, efficiens, materialis, formalis,
 instrumentalis, & finalis; quas explicare superfluum
 est; & possunt videri apud Scotistas; Uno tantum
 notato, quòd ly *Homini Viatoris* addendum foret,
 baptizatus, quia qui non est baptizatus ungi non potest
 hoc Sacramento. cap. Omnes de consecr. dist. 5. Go-
 net. d. tom. 5. disp. 6. num. 54.

DECISIO LIV.

ARGUMENTUM.

Tam de Sacramenti Confirmationis materia remota,
 quam de proxima plenè, ac doctè differit præ-
 sens Decisio: & circa utramque materiam plura
 Dubia, scitu unicuique Ecclesiastico necessaria,
 proponit, pro utraque opinione examinat, & re-
 soluit.

SUMMARIUM.

- 1 Materia remota Sacramenti Confirmationis que-
 nam sit?
- 2 Aromata, quæ à Grecis ponuntur in Chrismate
 cum vino.
- 3 Balsamum ubi nascatur?
- 4 Apostoli an uterentur Chrismate in Sacramento
 Confirmationis?
- 5 Oleum nucum, piscium, & aliarum rerum an
 possit esse eius materia?
- 6 Balsamum an de essentia Sacramenti ponendum in
 Oleo Chrismatis?
- 7 Declaratio cap. 1. De Sacram. non iteran.
- 8 Benedictio Episcopalis an sit de essentia Chrisma-
 tis?
- 9 Aqua non benedicta cur sit materia aña bap-
 tismi?

- 10 Chrismatis consecratio an sit delegabilis simplici
 Presbytero. & num. 11.
- 11 Chrisma quòd sit benedictum eo anno, an sit de es-
 sentia Sacramenti?
- 12 Unctio materia proxima Sacramenti Confirma-
 tionis, sed in fronte, & cum signo Cru-
 cis.

IN primis autem, post traditam definitionem, de-
 clarare oportet, Quæ sit Materia Sacramenti
 Confirmationis? Circa quam dicendum est, dupli-
 cem esse Materiam, scilicet Remotam, & Proxi-
 mam, & idèd de utraque separatim respondendum.
 Itaque ex omnium Catholicorum consensu Materia
 remota Sacramenti Confirmationis est oleum oliua-
 rum mixtum balsamo, ab Episcopo eo anno bene-
 dictum. cap. Unico. De Sacra Unct. & ex Decret.
 Eugenii IV. in Concil. Florent. quæ quidem aptissi-
 me denotat effectus huius Sacramenti, & Regale,
 tum quia sicut oleum nitorem habet, & superemi-
 net cæteris liquidis, atque fovet incendium, ita de-
 notat munditiam Confirmati, & ejus charitatem su-
 perabundantem erga Deum, & erga proximum. Bal-
 samum verò est odoriferum, & ex eo significatur ho-
 minis odor fidei nostræ, & bona fama hominis Chri-
 stiani, juxta illud: *Christi bonus odor sumus.* 2. Cor. 2.
 15. Calasius in Concil. Florent. ritib. cap. 23. pag.
 110. Gonet. d. tom. 5. disp. 6. num. 21. Matrisius in
 Theol. Mor. d. disp. 17. num. 67. Magrius in Hierolex.
 d. Verb. *Chrisma*, ubi notat, quòd Græci præter o-
 leum, & balsamum commiscet triginta tres species
 aromatum ad denotandam dictam bonam famam. Go-
 net. tamen d. tom. 5. disp. 6. num. 38. ait, duode-
 cim tantum alia Aromata à Græcis immisceri. Et
 cum Emin. Card. de Lugo Resp. Moral. lib. 1. dub. 8.
 Gobat d. tract. 2. num. 745. subdit, etiam Vinum
 commisceri ab illisdem Græcis, & fieri ex Vino,
 Oleo, Balsamo, & ex Aromatibus ita simul coctis
 Massam non liquidam, sed mollem, quæ frontes Con-
 firmatorum ungitur. Balsamum verò, cuiuscum-
 que regionis existat, licet unum ab altero longe di-
 stet in bonitate, sufficere ait Jordan. d. lib. 3. tit. 2.
 num. 31. & 32. Balsamum olim erat rarissimum in
 Judæa ex Plinio lib. 3. c. 25. itaut in hortis Re-
 gis tantummodò oriretur; & Reginam Sabam, in-
 ter alia munera, Salomoni detulisset plantam Balsa-
 mi refert Josephus antiq. Jud. lib. 8. cap. 2. Ubi ait:
 Λιγνὸν Ἰσραὴλ τὸ κατὰ τὸν Ἰσραὴλ ἄριστον ἔχον ἴδιον
 ἢ χύμα πικρὸν δάκρυον τὸν χυμὸν ἔχον ἴδιον
 Ajunt etiam, quòd Balsami Plantam, cuius bo-
 die ferax est nostra Regio, illius Regine misericentia
 ferre acceptam oportet. At deinde regionem illam
 factam esse balsami feracem, notavit etiam Sanctus
 Hieronymus in Quæst. Hebraicis, & ad cap. 27.
 Ezechielis. Strabo lib. 17. & alii, quos allegat Sher-
 logus in Cant. tom. 2. Vestig. 15. sect. 1. & Gonet. d.
 disp. 6. num. 41. sed feraciorum Ægyptum, & totam
 Arabiam ait Matrisius in Schol. *Chrisi*, cap. 7. pag.
 57. nunc autem esse feracissimam Americam, ex qua
 balsamum in varias regiones apportatur, quod licet à
 Judaico differat colore, est tamen verum balsamum,
 quia in fragrantia boni odoris, & aliis proprietatibus
 æquivalet Syriaco, & ex illo valde conficitur Chris-
 ma, ex declaratione Pauli III. & Pii IV. cum dif-
 ferat, ut vinum rubrum à vino albo, quò utro ce-
 lebramus, testatur idem Gonet. d. num. 41.
 Pòrd quæstia hanc remotam materiam Confirma-
 tionis, seu sequentia dubia, à diversis nostri cleri
 diversè tacta, & non unisonè resoluta, tangenda,
 & resolvenda unisonè duxi.
 Primum Dubium. Apostoli in collatione huius Sa-
 cramenti non utebantur Chrismate, aut alia materia; 4
 sed tantummodò manus imponebant. Ergo *Chrisma*
 non est materia Sacramenti Confirmationis. Antece-
 dens

dens probatur ex *Actibus Apostolorum* ibi. Tunc im-
 ponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum
 Sanctum. cap. 8. 17. & ibi: Et cum imposuisset illis
 manus Paulus, venit Spiritus Sanctus super eos. 19.
 cap. 19. 6. Consequens est certum, quia sine mate-
 ria à Christo inflata non fit Sacramentum. Re-
 spondetur dupliciter. Primò scilicet ex Bellarm.
 Waldens. Hugone, & aliis, Apostolos, cum imposi-
 tione manuum etiam adhibuisse unctioem Chris-
 matis, licet de ea Scriptura non loquatur; siqui-
 dem, ut supra dictum est, id constat ex traditione,
 quam habuit S. Clemens coadjutor S. Petri, & fuit
 Papa post S. Cletum: ipse enim ab eodem Beatissi-
 mo Apostolorum Principe scivit, quid fecerint Apo-
 stoli, ac idem S. Petrus, dum Confirmationis Sacra-
 mentum ministrabant, & post S. Clementem, didi-
 cere alii Pontifices, & tota Ecclesia, quæ semper
 Chrismatem unctioem in hoc Sacramento adhibuit
 uique ad tempora S. Fabiani Papæ, qui circa an-
 num 240. vixit, & de hoc scripsit in sua Epistola 2.
 ad Orientales Episcopos. Secundò respondetur, SS.
 Apostolos ex speciali privilegio sibi à Christo Domi-
 no largito, contulisse Spiritum Sanctum iis, quos
 baptizabant dupliciter; uno modo *Miraculosè*, im-
 petantes descensum Spiritus Sancti in visibili for-
 ma per solam manuum impositionem; altero mo-
 do *Sacramentaliter*; quando, cessantibus signis illis
 miraculosis, & forma visibili in principio Ecclesiæ
 necessaria ad inveniendam fidem, ministrabant Sa-
 cramentum hoc Confirmationis cum unctioe Sacri
 Chrismatem, juxta præscriptum sibi à Christo Domi-
 no datum; & sic primo modo non erat Sacramentum,
 sed vis, & effectus Sacramenti; secundo autem mo-
 do eadem vis, & effectus impertiebatur fidelibus me-
 diante Sacramento. Ita ex S. Thom. in 3. p. q. 72.
 art. 2. ad primum, & ex Scoto in 4. Sent. d. 7. q. 1.
 Matrisius in Theol. Moral. d. disp. 17. num. 68. & in
 eod. 4. Sent. disp. 2. num. 219. 220. & 221. lucidius
 autem, & apertius Emin. Gardin. de Lauræa de Sa-
 cram. Conf. d. disp. 1. art. 7. per totum.
 Secundum Dubium. An oleum, ex quo unctio cum
 balsamo conficitur *Chrisma*, possit esse oleum Nucum,
 Piscium, Amygdalarum, Lini, Rosarum, vel simi-
 lium rerum? Respondetur Negativè, quia licet hæc
 olea habeant vim ungenti; nihilominus appella-
 tio olei venit oleum olivarum, quod maximè ha-
 betur in usu hominum; sicut appellatione aquæ, pa-
 nis, & vini pro Sacramentis Baptismi, & Eucharis-
 tiæ, intelligitur aqua naturalis, panis triticicus,
 & vinum vitigenum, quia talium est usus commu-
 nis; præterquamquod oleum olivarum habet specia-
 lem proprietatem significandi effectum huius Sacra-
 menti; nam ipsa oliva semper frondibus virens, vi-
 rorem, & misericordiam Spiritus Sancti significat,
 ut pie considerat S. Doct. d. q. 72. art. 2. ad 3. Gonet.
 d. tom. 5. disp. 6. num. 30. & Biffus in Hierurgia Litt.
 M. sub num. 107. §. 17.
 Tertium Dubium: An admixtio Balsami cum oleo
 olivarum sit de necessitate, & essentia materie Sa-
 cramenti Confirmationis; an tantummodo de Præcep-
 to? Circa hoc dubium Diana part. 3. tract. 4. res-
 sol. 23. reposita in Coordinato tom. 1. tract. 2. res-
 sol. 1. refert plurimos DD. pro utraque opinione.
 Primi autumant, admixtionem Balsami non esse de
 essentia, sed tantum de præcepto. Horum rationes
 sunt. 1. Quia Eugenius Quartus in suo Decreto
 Concil. Florent. dixit, ita debere aquam vino admi-
 sceri in Sacramento Eucharistiæ, sicut Balsamum
 oleo in Confirmatione. Sed aqua in Eucharistia
 non est de essentia, sed de præcepto. 2. Materia
 Sacramenti debet esse clara, & certa; sed tale non
 est Balsamum; quod proveniens è longinquis re-
 gionibus adulterari à mercatoribus potest, & solet.
 3. Materia Sacramentorum debet esse communis,
 & facilis ad reperendum; tale autem non est Bal-
 samum.

De Sacramentis in genere.
 famum, quod est pretiosum, & in primitiva Ecclesia
 ob paupertatem Cleri vix poterat comparari. 4. Quia
 Innocentius III. in cap. 1. de Sacramentis non iteran.
 interrogatus, an Confirmationis Sacramentum debe-
 ret iterari in Subdiacono, qui per errorem fuit non
 Chrismate, sed oleo delinitus? Respondit non esse
 iterandum; sed cautè supplendum, quod incautè fuerat
 prætermisum. Ergo Balsamum non est de essen-
 tia.
 Alii DD. auctoritate, scientia, & numero non
 minores docent, Balsamum esse de essentia Sacra-
 menti; quod probatur. I. Ex d. Concil. Florentino
 in Decretis post ult. sess. Ubi, dum assignat huius Sa-
 cramenti materiam, dicit, esse Oleum Balsamo mix-
 tum. II. Ex epist. 2. S. Fabiani ad Orientales E-
 piscopos; firmans Apostolos docuisse conficere *Chrisma*,
 quo utimur in confirmatione. Sed appellatione Chris-
 matis tota Ecclesia semper intellexit Balsamum
 mixtum cum Oleo, ut testantur SS. Patres, Leo I.
 epist. 86. Dionysius de Becl. Hier. cap. 4. Cyril.
 Jerosolim. Catb. 3. August. lib. contr. epist. Piti-
 lian. c. 104. Cyprian. in Serm. de S. Unct. & S.
 Gregor. Magnus, qui in Cant. cap. 1. ait: In En-
 gaddi Balsamum gignitur, quod cum Oleo, Pontifica-
 li benedictione, *Chrisma* conficitur. Et passim alii.
 III. Ex cap. Unico. De Sacra Unctioe. ubi Innoc.
 III. ait, Cum *Chrismate*, quod ex oleo, & balsamo
 conficitur. IV. Quia sic docuerunt S. Thom. d. p. 3.
 q. 72. artic. 2. Scotus in 4. Sent. d. d. 7. q. 1. & S.
 Bonaventura ibid. dist. 7. p. 1. q. 2. V. Mystici-
 ca ratione, nam Balsamum significat Sanguinem
 Christi. 1. Quia sicut unguis ferreus percutit cor-
 tex arbutuli, ut per illas scissuras magis fiat Balsa-
 mum, sic vulneratum fuit Corpus Sacramenti Redem-
 ptoris ferreis clavibus, & flagellis, ex quibus ema-
 nabat pretiosus sanguis. 2. Quia Balsamum est
 ponderosum; sic passio Christi præponderat tribula-
 tionibus nostris. 3. Quia cortex Balsami inciditur,
 non medulla. Sic passio est Christi humanitas, non
 autem Divinitas. 4. Quia Balsamum est odorife-
 rum; sic Sacrificium Crucis cum effusione Sangui-
 nis acceptum fuit Patri in odorem suavitatis. 5.
 Quia Balsamum est magni pretii; sic Sanguis
 Christi infiniti valoris; idèd dixit Apostolus:
Christus tradidit semetipsum pro nobis oblationem,
 & hostiam Deo in odorem suavitatis. Ephes. 5. 2.
 Et Apostolorum Princeps: *Non corruptibilibus au-
 reo, vel argento redempti estis. Sed pretioso*
Sanguine quasi Agni immaculati Christi. 1. Petr. 1.
 19. Quas mysticas rationes, & alia perpendit Joan.
 à S. Geminiano in Summ. lib. 3. capit. 69. Quare
 est omnino tenendum; Balsami mixtionem cum
 Oleo esse de essentia Materie huius Sacramenti,
 prout tenent Theologi Scholastici, & Gonet. d.
 tom. 5. disp. 6. num. 32. Matrisius in 4. Sent. d. di-
 sp. 2. num. 223. & 224. ubi addit auctoritatem Con-
 cillii Trident. sess. 7. can. 2. de Confirmatione. In sua
 Theolog. Moral. d. disp. 17. num. 69. Et novissimè
 præter alios citatos à Diana pro hac opinione, tam-
 quam vera, & omnino tenenda, ubi supra Eminen-
 tiss. Gardin. de Lauræa d. disp. 1. art. 8. per totum,
 ubi ex more suo exactè, doctè, ac subtiliter respon-
 det motivis contrariis, quæ nihil obstant. Non
 primum, quia Concil. Florent. quando exposuit ab-
 solutam materiam Sacramenti Eucharistiæ, ait esse
 panem, & vinum; & Confirmationis esse Chris-
 ma ex oleo, & Balsamo confectum. Quæ expositi-
 one facta, declarando postea mysterium aquæ de præ-
 cepto in vinum ponendæ, addidit eandem aquam de
 bere misceri cum vino, unde non sic comparativè lo-
 quitur de aqua, & balsamo, ut legitibus apparet.
 Non Secundum, quia satis certum, & cognoscibile est
 balsamum, etsi aliud magis, aliud minus perfectum
 esse possit, ut de Syriaco, & de Indico adverteunt om-
 nes. Non Tertium, quia ubique Balsamum deseruit,
 cum

d. lib. 2. Controv. 3. cap. 1. num. 16. conatur ratio-
nibus pluribus eam tueri; subdens num. 17. Formam
Latinam non esse essentialiter unicum immutabili-
ter; ex Christi institutione haberi posse absque di-
stincta invocatione Trinitatis, aut explicita actione
ministrandi, aut subiecti, aut Signi Crucis, dummodo
hæc omnia implicite significentur.

DECISIO LVI.
ARGUMENTUM.

olvit præfens Decifio, ac valeat Confirmatio-
nis Sacramentum, si ungetur maxilla confirman-
di, non autem Fronis? Et quid si unctio fiat ab E-
piscopo non cum pollice, sed cum indice digito?
vel pollice manus sinistra? aut cum pennicillo?

SUMMARIUM.

- 1 Unctio Chrifti in maxilla an fit validum Sacramentum?
- 2 Frontis unctio in Chrifti Sacramento est de essentia.
- 3 Greci in Chrifti unguent etiam aures, nares, & os.
- 4 Ecclesia Latina est Magistra veritatis.
- 5 Digito indice an Chrifti sit validum?
- 6 Et an licitum?
- 7 Digiti Pollicis virtus, & mystica significatio, & num. 9.
- 8 Digitorum manus hominis nomina, & symbola.
- 10 Trinitas Sanctissimæ assumilata tribus primis digitis. Et quare?
- 11 Digito pollicis manus sinistra an liceat dare Chrifti?
- 12 An Pennicillo?

Quoniam dictum est in Decif. LV. num. 13. Unctionem Sacri Chrifti esse faciendam in fronte illius, qui ad hoc Sacramentum accedit, valde dubitatur, quid sit sentiendum de sequenti casu. Pueri frontem, saxo læsam, non inunxit Episcopus, sed ejus dexteram maxillam. Queritur, an licite, & valide illum confirmaverit? Et eundem dicendum est, neque licite, neque valide illum confirmasse; quia verior est opinio, quod Unctio cum Chrifti in fronte fit de essentia, & necessitate Sacramenti; ut advertit Diana part. 8. & Misc. 3. ref. 30. quæ jacet in Coordinato tom. 1. tract. 2. ref. 6. ubi num. 2. nominat opinionem contrariam temerariam, & falsam ea ratione, quia omnes SS. Patres, Pontifices, & Canones, qui de hac Sacra Unctione loquuntur, semper eam conjungunt cum parte ungentis, scilicet fronte; ut in Epist. Innoc. I. ad Decentium in cap. Presbyteri. dist. 95. in cap. Novissimè de consecr. dist. 5. cap. Unico de Sacra Unctione. Et in Concil. Florent. ubi Eugenius IV. ita loquitur: In fronte unguentur confirmandi, non Christi nomen erubescat, & præcipue Crucem ejus, quæ Judæis est scandalum, genibus autem stultitia secundum Apostolum; propter quod Crucis signo signatur. Et licet Ecclesia non definitur, hanc in fronte signatorem esse essentialem, satis id indicat ex antiquissima, & nunquam interrupta observantia, & etiam ex eo. quod eodem jure præceptum semper Unctionem esse faciendam in figura Crucis, & in fronte; ideo utraque circumstantia est de essentia Sacramenti; maxime ex fine essentiali hujus Sacramenti, qui est, ad confitendum Christum absque erubescencia, & timore, ut scribit S. Thom. d. 2. p. 2. q. 72. art. 2. Suarez ibid. q. 72. art. 4. disp. 33. sect. 3. in medio. Silvest. Verq. Confirmatio Divina q. 1. in fin. & q. 3. Angel. cod. p. 9. Jordan. d. lib. 3. tit. 2. num.

28. Volpi resol. 35. num. 9. Layman. d. lib. 5. tr. 2. cap. 3. num. 5. in fine. Diana Coord. d. tom. 1. tract. 2. ref. 6. num. 2. & 3. ubi tamen advertit, quod Greci præter frontem unguunt etiam aures, nares, & os; sed quid ad Nos? cum Græca Ecclesia debeat discere à Latina, & non e contra, ut doctè scribit Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 1. art. 1. art. 13. & signantur num. 176. rationem reddens, quia Ecclesia Latina est Magistra veritatis, cap. Tu novo. & cap. Quamvis, dist. 21. Debebat igitur Episcopus, de quo in nostro casu, si valde læsa erat frons confirmandi, eundem præterire, & in aliud tempus Confirmationem differre; vel si parva erat læsio, ipsum in fronte, paululum à medio, inungere, & signare.

Sed quid respondebit doctus Confessarius siudæcularis, si vè regularis interrogatus de validitate Sacramenti Confirmationis in sequenti casu? Episcopus digito indice signat frontes confirmandorum, doctorem patiens in Pollice. Queritur, an valide, & licite confirmet? Quod validè confirmet, debet respondere; quia sic docent Theologi Morales, quos citat, & sequitur Diana part. 3. tract. 4. ref. 22. & ref. 28. quæ sedent in Coordinato tom. 1. tract. 2. ref. 7. & 8. Tambur. de Triplici Jur. lib. 3. cap. 2. §. 2. num. 6. Gobat d. tract. 2. num. 749. Cotonius lib. 2. Controv. 3. cap. 2. num. 29. & Jordanus d. lib. 3. tit. 2. num. 40. An autem licite non est constans Scriptorum responso, quorum aliqui opinati sunt, non licuisse Antistiti indice signare frontes Confirmatorum ob tres rationes, videlicet Præcepti, Reverentie, & Mysterii. Ratio Præcepti consistit in Rubrica libri Pontificalis, cui est prædum sub pena peccati mortalis in re gravi, & saltem venialis in re levi, ut aliàs diximus, ex Sperelli. decif. 179. num. 23. Ratio Reverentie est, quia signans, & inungens frontes Confirmatorum indice digito, dum alas ipsas dederit, inungit etiam maxillas, non sine Sacri Chrifti irreverentia. Mysterium verò desumitur ex digito Pollicis, quia inquit Durand. in Ration. Divin. offic. lib. 6. cap. 84. num. 5. ille in consecratione Pontificis est ad hoc specialiter consecratus. Vel quia omne datum optimum descendit à Patre lumine: quam secundam mysteriosam Durand. rationem intellectu difficilem vocavit A. R. Jacobus Plorenus Archiepiscopus, & Vicarius Foranensis Fontassi, moribus, & virtute præclarus, in responso ad hunc casum; interpretatus illam his verbis: Foran, quod sicut Pollex primus est inter digitos, sic Pater unum primum est, Alpha, & Principium, à quo bona cuncta procedunt. Et quidem optimè. Cui ego addo explicationem sequentem; nempe quod sicut digitus minimus vocatur Annullaris, quia eo aures purientem scalpitur; alter ei vicinus Annularis, quia in eo annulum deserimus; tertius Medius, quia stat in medio digitorum; subsequens Index, quia ipso aut silentium ad os amoto indicimus, vel aliquod distans monstramus; ita digitus primus Pollex appellatur à verbo Polleo, seu à pollendo; quia ipse est qui toti manus vim præstat, robur dat, & eo stringente ita manus vult, & fortis evadit, ut gladium stringere, pondusve grave levare, atque sustinere valeat. Et ex hoc resultat Mysterium, quare Ecclesia præcepit, frontes Confirmatorum inungendos esse ab Episcopo digito Pollicis; ad magis scilicet denotandum robur, & vigorem istdem impertitum in anima, de quo in cap. Omnes. p. spiritus. de consecr. dist. 5. & cap. Unico. p. Per frontis. De Sacra Unctio ita constantes, impavidi & strenui sint in stringendo Gladio Spiritus, quod est Verbum Dei. Ephes. 6. 17. fidem Christianam consistendo coram Tyrannis, & Evangelicæ virtutes defendendo adversus persecutores aut desertores, de quibus habetur in Apoc. 2. 16. Et pugnabo cum illis in gladio oris mei

SUMMARIUM.

- 1 Minister quis sit Sacramenti Confirmationis?
- 2 Samaritani baptizati à Philippo, cur ab eo non confirmati?
- 3 Summi Pontifices, qui delegarunt Presbyteris ministracionem Confirmationis.
- 4 Papa potest delegare simplici Sacerdoti, ex causa urgente, ut confirmet.
- 5 Sedes Apostolica Romana non potest errare in fide.
- 6 Ordinarius Minister Confirmationis est Episcopus. Extraordinarius etiam simplex Sacerdos ex delegatione Papæ?
- 7 Episcopus quomodo debeat esse dispositus, vel indutus pro ministrando Sacramenti Confirmationis?
- 8 Episcopus an possit recipere Procuracionem à Duce, si per eam vadit ministraturus Sacramentum Confirmationis?
- 9 Locus in quo Confirmationis Sacramentum ministrandum?

TAndem, ut accedamus ad complementum hujus tractatus de Sacramento Confirmationis, oportet in præfenti declarare, & decidere: Quis sit Minister Sacramenti Confirmationis? Circa quod omnes dicunt, Ordinarium Ministrum Sacramenti Confirmationis esse solum Episcopum consecratum; ea ratione, quia Episcopi sunt successores Apostolorum, quibus competeat, & non aliis inferioribus, hoc Sacramentum administrare, & ideo Philippus Diaconus est in Samaria convertit ad fidem, & baptizasset Samaritanos, eos tamen non confirmavit; sed cum audisset Apostoli, qui erant in Jerusalem, quid recepisset Samaria Verbum Dei, miserunt ad eos Petrum, & Joannem, qui cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum Sanctum; nondum enim in quemquam nomine venerat, sed baptizati tantum erant in nomine Domini Jesu; tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum. Act. 8. 14. Et sic decimum legitur in cap. Ut Episcopi. cap. Manus quoque. cap. De his verò. cap. Novissimè. de consecr. dist. 5. & in Decreto Eugenii IV. in Concil. Florent. & in Concil. Trident. sess. 7. de consecr. can. 3. & sess. 23. cap. 4. docuitque Sanctus Thom. in 3. p. 2. q. 72. artic. 11. Scotus, & S. Bonaventura in 4. dist. 7. q. 1. & novissimè Maffrius in 4. sent. disp. 2. num. 243. & in Theol. Moral. disp. 17. num. 71. & Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacram. Confirm. disp. 2. art. 1. per totum; in quo firmat, ordinem Episcopalem esse de essentia Sacramenti Confirmationis in Ministro, ad eum ut Episcopus non possit delegare ejus administrationem simplici Sacerdoti.

Verum quia Summi Pontifices non semel delegarunt facultatem confirmandi etiam simplicibus Sacerdotibus, ut de S. Gregorio Magno habetur in 3. lib. Epist. 26. & in cap. Pervenit. disp. 9. 5. de Nicolao I. in Appendice post Epist. ejus 16. de Leone X. & de Adriano VI. ut refert Eminent. Card. de Lugo Resp. Moral. lib. 1. dub. 6. & Gobat d. tract. 2. num. 749. Hinc insurgit molestum hoc dubium, quomodo possit hoc esse? vel enim Confirmare est actus Ordinis? & sic nulli carenti ordine potest committi, & præcipue absenti. Vel est actus Jurisdictionis? & sic qui essent ab alieno Episcopo confirmati, essent invalide confirmati; & ideo ante Concilium Florentinum, & Tridentinum, adeo fetserit Theologorum ingenia, ut inter se acriter de hoc disputarent, ut notat Maffrius d. disp. 2. num. 244. & Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 2. art. 2. ubi num. 25. firmat, posse Papam simplici Sacerdoti delegare munus ministrandi Sacramentum Confirmationis, urgente legitima causa, juxta definitionem Concil.

mei, & pugnando pro acquisitione aeterni Regni, & coronæ gloriæ, juxta illud: Estote fortes in bello, & pugnate cum antiquo serpente. & accipietis regnum æternum. In Verfp. 2. Apost. Et illud: Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Apoc. 2. 10. Et tandem ad significandam fortitudinem ad hoc Sacramento receptam pro sustinendis ponderibus injuriarum, & tribulationum ob obedientiam Evangelii, & amorem Christi; ita ut virtute Sacri Chrifti reputent levia quæcumque adversa, ut dicebat Apostolus: Id enim, quod in presenti est momentaneum, & levis tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur in nobis. 2. Cor. 4. 17. Porro et si robur, fortitudo, & potentia prædicta donetur in Sacramento, virtute Spiritus Sancti, per merita Filii; tamen procedit à Patre, qui est principium originale, à quo aliæ divinæ Personæ procedunt; & quamvis omnes tres Personæ sint omnipotentes, quæ idcirco assimilatas sunt tribus digitis potentissimis: Quis appendit tribus digitis molem terre. Isa. 40. 12. nihilominus per excellentiam Potentia attribuitur primæ Personæ, cujus est symbolum Digitus primus in manu, vocatus Pollex, de quo locutus Durand. in Ration. Div. offic. d. lib. 6. cap. 84. num. 5. ait, cum illo per Episcopos esse inungendos frontes confirmandorum; quia Omne datum optimum, id est vigor, robur, & potentia, descendit à Patre lumine, id est à prima Persona Sanctissimæ Trinitatis, originaliter, & excellenter Bona, & Potens.

Sed quid esset responsum Episcopo prædictus Confessarius, quem ipse Antistes habens pollicem manus dexteræ dolorificum consulisset, an ei liceret ministrare Sacramentum pollice digito manus sinistra? Ad hanc requisitionem, si Confessarius hujusmodi foret P. Gobatus responderet affirmative; nam scriptum reliquit in sua Theol. Experim. d. tract. 2. num. 747. quod Episcopus potest inungere frontem Confirmatorum sacro Chrifti non solum pollice dextero, sed etiam sinistro; id quod non valet intelligi, nisi de pollice manus sinistra. Allegat auctoritatem Episcopi Tragurienfis Pacis Jordani tom. 1. lib. 3. tit. 2. num. 40. ubi tamen non loquitur expressè de pollice sinistro, seu de pollice manus sinistra; sed virtualiter hoc dicit, quia affirmat valere Sacramentum, si unctio frontis fiat ab Episcopo alio digito, quam pollice dextero; ergo etiam si pollice manus sinistra.

Corollarii loco hoc notandum, ex communi DD. placito, nullum fore Sacramentum Confirmationis, si Episcopus inungeret frontes pennicillo, aut alio Instrumento; (et tempore Pellis ita dari possit Extrema Unctio Infirmis) quia est de essentia Confirmationis, ut immediate fiat digito Episcopi, ut tradit Jordan. d. lib. 3. tit. 2. num. 41. & Diana part. 3. tract. 4. ref. 22. & 28. quæ in Coordinato habentur tom. 1. tract. 2. ref. 7. & 8. ubi detrahit Fernandez ea ratione, quia dicitur manus impositio etiam mediante Instrumento, ut in percussione Clericum ligno, vel lapide: sed in præfenti materia non est audiendum, quia tactu manus Episcopalis est Unctio faciendâ.

DECISIO LVII.
ARGUMENTUM.

Agitur de Ministro Sacramenti Confirmationis, & docetur, quod ejus Minister ordinarius est Episcopus. Extraordinarius etiam simplex Sacerdos ex delegatione Papæ. Tempus, locus, & habitus declarantur, quibus Episcopus debet hoc Sacramentum ministrare.

De Sacramento in genere.

5 Quod non contrahat, DD. rationes, & iura. Verba Non potest sunt irritantia alium.

IN Sacramento Confirmationis notum est intervenire Patrinum, & hunc contrahere Cognationem spirituales, ut diximus supra. Modò proponitur Casus iste: Titius non confirmatus tenuit ad Confirmationem puerum, cujus deinde Matrem viduam vult in uxorem ducere; Queritur an possit? Pro materia Patrinorum præmittendum est, plurimos prohiberi in iure, ne officio Patris fungantur in Sacramento Confirmationis, quos ego summatim referam. I. Non baptizatos, & non confirmatos. cap. in baptizate. De Consecr. dist. 4. II. Regulares cap. Non licet. cap. Monachi. d. dist. 4. de Conf. cap. Placuit il primo 16. qu. 1. cap. Peruenit 18. q. 2. III. Clericos seculares; ut in Constit. Synodalius Patavinis p. 2. cap. 13. Vers. Singuli. IV. Publicos Pœnitentes. Concil. Parisien. 6. lib. 1. can. 54. V. Excommunicatos, Interdictos, Schismaticos, & Hæreticos. Concil. Mediolan. 1. part. 2. tit. de Baptismo. VI. Pueros ante usum rationis, illum, tamen aliqui etiam ante septennium possunt habere. cap. Vos ante omnia. De Consecr. dist. 4. Narbona de Etate anno sept. quæst. 15. Iustus de Dispensat. Matrim. lib. 2. cap. 5. num. 45. VII. Patrinos, qui susceperunt in Baptismo. cap. In Catechismo. ead. dist. 4. de Consecr. VIII. Neque plures uno. cap. non plures. ead. d. 4. cap. Fin. de Cognat. Spirit. in 6. Concil. Trident. sess. 24. cap. 2. de ref. ubi permittuntur Unus, & Una. IX. Neque illos, qui ea die alios duos Confirmatos susceperint, nisi Episcopus permittat ob personæ probitatem. Pontific. Roman. in Rubr. X. Neque illos, qui eo anno in Paschate non communicant. Constitut. Synod. Patav. d. par. 2. cap. 3. Vers. Singuli. XI. Nescientes Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum Apostolorum, neque Decalogum. ibidem. XII. Genitores respectu propriorum filiorum. Maritumque respectu suæ Uxoris, & vice versa. ibid. Vers. Nullus. Et de supradictis omnibus non admittendis ad Patrinatus officium tradunt Barbosa allegat. 30. a. n. 36. & segg. Jordan. d. lib. 3. tit. 2. a. n. 62. Trullench. de Sacram. Confirmat. lib. 2. cap. Unico. n. 18. Sanchez de Matrim. lib. 7. disp. 60. & segg. Diana Coordin. d. tom. 1. tract. 2. resol. 21. 22. 23. & 24. Tamburin. de Confirm. lib. 3. cap. 2. & Emin. Card. de Lauræa de Impedim. Matrim. disp. 28. art. 6. §. 1. 2. & 3.

Secundò præmittitur, extra omnem controversiam esse, quòd si non baptizatus suscipiat baptizandum, vel confirmandum, nullam contrahit spirituales cognationem, ut iuribus; rationibus, & auctoritatibus probat Sanchez de Matrim. d. lib. 7. disp. 60. n. 7. & 8. Franc. de Lugo de Sacram. Baptisim. lib. 2. cap. 7. num. 30. & Emin. Cardin. de Lauræa d. disp. 28. num. 98.

Tertiò præmittendum omnes prohibitos exercere munus Patris supra expressos a. n. 3. & segg. peccare quidem se intrudendo in dicto munere, & suscipiendo Confirmandum absque dispensatione Episcopi, sed nihilominus contrahere cognationem spirituales. Barbosa d. alleg. 30. a. num. 36. Jordan. d. tot. 2. a. n. 62. Franc. de Lugo lib. 3. cap. 5. & Diana Coordinatus d. tom. 1. tract. 2. resol. 21. 22. 23. & 24. Quare sola difficultas remanet in Patris non confirmato, qui est prohibitus suscipere Confirmandum.

Igitur non levis est controversia, an contrahat cognationem spirituales ille, qui non confirmatus exercet officium Patris, & tenet Confirmandum in administratione Sacramenti Confirmationis; itaut non possit ducere in Uxorem Matrem confirmati, qui est casus propositus, de cujus resolutione queritur.

Tractant ex professo hanc quæstionem Sanchez de Matrim. d. lib. 7. disp. 60. n. 19. & 20. & Franc. de Lugo lib. 3. de Consecr. cap. 5. quæst. 1. ubi hinc in-

de, & pro utraque opinione adducunt rationes, & Doctores, & tandem tenent, Patrinum non confirmatum nullam contrahere cognationem spirituales; & hancidem opinionem probabiliorē, quam nos pariter amplectimur: Primum quia prohibitio in Patris Confirmationis provenit ex eodem fonte, & ex eodem textu, à quo prohibitus est etiam homo non baptizatus, nempe ex cap. In baptizate. De Consecr. dist. 4. & idèd conveniens est affirmare, voluisse textum illum irritare actum in utroque; & sic quemadmodum non baptizatus non contrahit cognationem, ita neque non confirmatus illam contrahat. Secundò, quia mens Ecclesiæ, & intentio Concilii Tridentini est restringere impedimentum cognationis spirituales, ob favorem libertatis contrahentium Matrimonialis, ut colligitur ex d. sess. 24. cap. 2. de reform. idcirco censetur conformis menti Ecclesiæ, quòd Patrinus non confirmatus nullam contrahat cognationem. Tertiò, quia Pontificale Romanum, in Rubr. de Confirmatis, ait: Nullus, qui non sit confirmatus, potest esse in confirmatione Patris. Undely Non potest, habet vim irritandi actum, quia ultra Doctores hanc opinionem tenentes, quos citat, & sequitur Sanchez d. lib. 7. disp. 60. num. 20. eandem opinionem amplectuntur novissimè tum Canonista, tum Theologi amplissimi nominis, videlicet Coninch. de Sacram. q. 72. art. 10. n. 94. Nugnus in 3. part. q. 72. art. 10. Biffus in Hierurg. lit. P. n. 84. §. 6. pag. 264. tom. 2. Bonald. in Theolog. Moral. tom. 2. tract. 24. lect. 2. Basilius Pontius de Impedim. Matrim. lib. 7. cap. 37. num. 5. Diana Coordinatus d. tom. 1. tract. 2. resol. 22. quæ in antiquo est part. 3. tract. 4. resol. 26. Franc. de Lugo d. lib. 3. de Consecr. cap. 5. quæst. 1. Tamburin. de Baptismo lib. 2. cap. 4. §. 2. num. 4. Cotonius lib. 3. contro. 3. n. 45. Trullench. de Sacram. Confirm. lib. 2. cap. Unico. num. 18. Vers. Sextò. Novarius in Summa Bullar. part. 1. Comm. 41. num. 19. Pialecius in Praxi Episc. part. 1. cap. 2. art. 2. num. 6. Barbosa d. alleg. 30. num. 34. Jordan. d. lib. 3. tit. 2. num. 62. Nicolus in Lucebrat. civilib. lib. 1. tit. 10. de Naptiis num. 37. Vers. idem dico. Bonaccia de Matrim. q. 3. punct. 5. §. 2. num. 19. Layman. lib. 5. tract. 2. cap. 9. n. 2. Iustus de Dispensat. Matrimonialis. lib. 2. cap. 5. num. 44. & Emin. Card. de Lauræa de Impedim. Matrim. d. disp. 28. num. 102. & segg. ubi reddit hanc rationem: Sicut idèd in Baptismo suscipiens non baptizatus non contrahit, quia non potest dare vitam spirituales, quam non habet, ita, cum non confirmatus non habet robur huius Sacramenti, non potest alium roborare. Idcirco cum tanta prædicitæ scientiæ, & experientiæ in Romana Curia Auditorum habeamus (præter cæteros allegatos) docentem, à Patris non confirmato, suscipiente in Confirmatione, nullam contrahi cognationem spirituales, absque hæsitacione resolvendum, & dicendum venit, Titium, de quo in proposito casu, posse ducere in Uxorem Matrem Viduam pueri, quem tenuit in Chirmate.

DECISIO LX.

ARGUMENTUM.

Examatur, & deciditur famosa controversia; si pater Patris suscipiant eundem Confirmandum; an omnes contrahant spirituales cognationem? Tandem demonstratur, an Sacramentum Confirmationis sit de necessitate salutis.

SUMMARIUM.

- 1 Patris duo si suscipiant Confirmandum, an cognationem contrahant.
2 Jus antiquum circa Patrinos quid disponeret?
3 Pa-

- 3 Patrinus unus tantum, vel una sola Matrinx in Confirmatione.
4 Concilii Tridentini sess. 24. de Ref. Matr. cap. 2. versus fetus.
5 Cap. fin. De Cognat. Spirit. in 6. an sit correctum?
6 Patris plures in Confirmatione si unum suscipiant, omnes contrahunt cognationem spirituales ex opinione DD. hic reletorum. Et numer. 9.
7 Confraternitas, & Compaternitas in Baptismo, & Confirmatione est abluta.
8 Congregationis sententia circa cognationem spirituales, si plures Patris eundem filium suscipiant in Baptismo, aut in Confirmatione.
9 Patris designati suscipientes contrahunt cognationem.
10 Quid si non fuerint designati, & susceperint?
11 Patrinos plures admittere in Baptismo, aut Confirmatione est mortale.
12 Confirmationis Sacramentum an sit de necessitate?
13 Preceptum Divinum, & Ecclesiasticum de Confirmatione.

Longè tamen difficilior videtur sequens Casus; qui dabit finem his Decisionibus. Duo Patris susceperunt simul puerum in Confirmatione. Queritur, Utrum ambo, vel eorum unus, & quis cognationem contraheret spirituales? Hunc casum satis difficilem omnes confitentur, ob discrepantiam Moralitatum, qui inter se digladiantur circa intelligentiam Sacri Tridentini Concilii sess. 24. de ref. Matrim. cap. 2. Quapropter resolutio præsentis casus pendet à decisione illarum duarum quæstionum, quas disputant DD. & præcipue Sanchez de Matrim. lib. 7. disp. 57. a. num. 9. & sequentes; Unius scilicet; An disposita per Concilium Tridentinum d. cap. 2. sess. 24. de ref. circa numerum Patrinorum in Baptismo, procedant etiam in Sacramento Confirmationis? Et alterius, An Concilium Tridentinum correxerit jus Canonicum antiquum cap. fin. de cognat. Spirit. in 6. in quo erat prohibitus usus plurium Patrinorum in utroque Sacramento Baptismi, & Confirmationis, sed erat decilum, quòd si plures Patris susceperent, omnes contraherent cognationem.

Quo ad primam Quæstionem: Tridentinum Concilium in cit. cap. 2. sess. 24. de ref. statuit, ut unus tantum, sive vir, sive mulier iuxta Sacrorum Canonum instituta, vel ad summum unus, & una baptizatum de Baptismo suscipiant, cujus occasione decreti quærent DD. an etiam in Sacramento Confirmationis unus Patrinus, & una Matrinx simul possint eundem confirmandum suscipere? Et quamvis Sanchez d. lib. 7. disp. 57. sub num. 9. amplectatur affirmativam opinionem, rejicitur communiter à Theologis, & Canonistis, siquidem in Sacramento Confirmationis debet suscipere confirmandum unus Patrinus solus, vel sola una Matrinx, non autem ambo simul juxta dispositionem juris Canonici antiqui in cap. Non plures. de Consecr. dist. 4. & in c. fin. de Cognat. Spirit. in 6. quòd minime immuatum fuit in hac parte; ut bene probat Castropal. part. 4. tr. 20. punct. 10. num. 2. Tambueinus de Sac. Consecr. lib. 3. cap. 4. num. 4. Biffus in Hierurgia Sacra tom. 2. Litt. P. num. 84. §. 1. Barbosa de Offic. Episc. alleg. 30. num. 43. & in Collectan. DD. in d. cap. 2. sess. 24. num. 3. Diana part. 10. tract. 16. resol. 90. quæ sedet in Coordinato tom. 1. tract. 2. resol. 24. ubi pro eadem opinione num. 2. citat Hurtadum, Baunium, Prepositum, Leandrum, Aversam, Rebellium, & Bassum; quibus ego addo Pacem Jordanum lib. 3. tit. 2. num. 74. adhærentem huic

sententiæ negativæ; quia sicutur universalis consuetudine, cujus vigore unus solus Patrinus admittitur in Sacramento Confirmationis, idèd maculus, qui suscipiat pueros; vel femina, quæ teneat puellas.

Neque subsistit ratio considerata per Sanchezium d. disp. 57. num. 9. quòd scilicet Concilium Tridentinum restringat in d. cap. 2. sess. 24. cognationem spirituales ad easdem prorsus personas, occasione Sacramenti Confirmationis, ad quas illam restringerat pro Sacramento Baptismi; & sic videatur permittere, ut etiam in Confirmatione possit admitti Unus, & Una simul, idèd Patrinus, & Matrinx; quia respondetur, id gratis opinari; nam si Concilium Tridentinum voluisset corrigere jus antiquum, à quo unus solus Patrinus conceditur in Confirmatione, & augere etiam Matrinx, expresse loquutum fuisset. Imò de ejus contraria mente constat in illis verbis, in quibus de personis loquens, per quas contrahitur cognatio spirituales in Confirmatione, nominat Patrinum in numero singulari: ibi Ea quoque cognatio, quæ ex Confirmatione contrahitur, confirmantem, & confirmatum illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non ingreditur. Quare per illud Verbum Tenentem non obscure indicat, in Sacramento Confirmationis, unam tantum personam posse fungi munere Patrinatus. Diana Coord. d. ref. 24. n. 3.

Secunda quæstio est, Utrum Concilium Tridentinum sess. 24. cap. 2. correxerit dispositionem cap. fin. de Cognat. Spirit. in 6. sic loquentis: Quamvis non plures, quam unus Vir, vel una Mulier accedere debeant ad suscipiendum de Baptismo infantem; si tamen plures accesserint, spirituales cognatio in contrahitur, matrimonia contrahenda impediunt, & contrahit dissolvens. De Confirmatione insuper, quantum ad hoc, idem iudicium est habendum. Non pauci ex Theologis, & Canonistis arbitrati sunt, hunc textum fuisse correctum à Concilio Tridentino, in quo eum dictum fuerit, ut ad summum Unus, & Una baptizatum de Baptismo suscipiant. Deinde Quòd si alii ultra designatos baptizatum tetigerint, cognationem spirituales nullo pacto contrahant; Sequitur, abrogatum videri jus antiquum, adeo ut si plures accesserint, spirituales cognatio inter eos non contrahatur. Sanchez, qui asseclas refert d. disp. 57. num. 12. Tantò magis quia Concilium Tridentinum in d. cap. 2. expresse protestatur, se velle restringere hanc cognationem ad tollenda scandala, quæ oriebantur ob matrimonia nulla, quæ frequenter celebrantur cum tali impedimento.

Porro alii plurimi Doctores ex utraque classe contrarium esse veridicè censuerunt, adeo ut numerus unus Patris, & ad summum etiam unus Matrinx ordinatus à Tridentino, non sit de forma; & si alii designati ultra dictum numerum, eodem instanti tangant baptizatum, vel confirmatum, omnes contrahant cognationem, juxta d. tex. in cap. fin. de cognat. Spirit. in 6. Ita Navar. in Manual. cap. 22. n. 39. Rebellius de oblig. Just. part. 2. lib. 3. q. 6. num. 5. & 6. ubi Henriquez, Lopez, Sà, & Ledesma. Idem sentit Beja in resp. cap. conscient. part. 2. casu 1. sub die 25 Jan. 1583. Vers. Quærit. Sayrus in florib. Decif. tit. De Cognat. Spirit. dist. 4. Ugolin. de offic. & pot. Episc. cap. 25. §. 1. num. 5. Barbosa d. allegat. 30. num. 45. Caramuel in Theolog. fund. num. 3113. Biffus in Hierurgia d. lit. P. numer. 84. §. 2. Diana Coordin. d. tom. 1. tract. 2. resol. 24. num. 3. Jordan. d. lib. 3. tit. 2. num. 79. Zegrola in Praxi Episc. part. 1. Verb. Baptisim. dub. 7. Pialecius, & ipse in sua Praxi Episc. part. 2. c. 3. art. 3. numer. 34. Et Novissimè Vincen. de Jussis in tract. de Dispensat. Matrim. lib. 2. cap. 5. numer. 15.

Quibus omnibus ego adhærendum censeo tum ratio-

ratione, tum auctoritate Sacre Congregationis Eminentiss. Cardinalium S. Conc. Trid. Interpretum. Ratio est, quia verisimilius credendum, velle Ecclesiam eos omnes tenentes Confirmationem pro Patris potius admittere, quam ex toto tenentium numero, neminem concedere. Reb. d. part. 2. lib. 3. q. 6. num. 6.

Neque obstat motum Tridentini de restrictione huius impedimenti, quia adhuc remanet restrictum, ob ablatam confraternitatem, que extendebat hanc Spirituale Cognationem ad fratres baptizati seu confirmati, ac etiam ad filios Patrinorum, & baptizantium, quam vis illegitimus; nec non ablata compaternitate, quam afficebantur Coniuges eorumdem Patrinorum, & baptizantium. *Respon. de Cognat. Spirit. in 6. cap. Martius. eod. tit. Reb. id. q. 6. num. 2.* De auctoritate verum Sacre Congregationis, & cui sola competit Concilium Tridentinum declarare iuxta Bullam Pii Papae IV. post ipsum Concilium interpressam, *Incep. Benedic. Deus.* reddunt testimonium Pyrrhus Corradus, & Iacobus Pignatellus, nec non Prosper Fagnanus, omnes Jurisconsulti eximii, & in Theorica Canonum, ac in Praxi Curie Romanæ verisimilissimi, quorum verba hæc sunt, vide licet: Pyrrhus Corrad. in *Praxi dispensat. Apostolice lib. 8. cap. 8. sub num. 8. sic loquitur: In S. Cong. Conventus propositum sequens dubium. Petrus, & Anna coniuges elegerunt in susceptores in Baptismo Filium Andream, & Lauram, sed adveniente tempore Baptismi, auditis Andream a Petro fuisse electam Lauram in commatrem, rogavit Petrum, ut illa possibilia, eligeret Rosam. Respondit Petrus, se id facere non posse citra iniuriam: cui responsio Andream non acquiescente, idem Petrus omnia retulit Parocho, & facta expressa declaratione animi sui, quod nullo modo intendebat Rosam in commatrem habere, Parocho consilium dedit, ut ambe admitterentur, sed pollicebatur expressè, se nullatenus admissurum Rosam ad tangendum infantem: cui consilio Petrus acquiescens designavit etiam Rosam in commatrem: ista autem præter intentionem Petri, & promissionem eisdem Petro factam a Parocho, infantem in adu baptizati simul cum Lauram tetigit. Queritur, an fuerit contracta compaternitas etiam inter dictam Rosam, & Petrum, an potius inter Petrum, & Lauram? Sacra Congreg. Concilii die 10. Martii 1631. in Causa Aquin. censuit, contraxisse etiam cum Rosa, quia fuit designata.*

Alterum Decretum S. Congregationis ponit Pignatellus tom. 7. consult. 93. n. 7. his verbis: Si plures tenent ad Baptisimum S. Congregatio censuit, omnes contrahere: licet enim Concilium prohibeat plures, quam duos; tamen non annullat alium.

Tertium Decretum allegatum à Fagnano in cap. Ex Litteris. num. 5. De Cognat. Spirit. est huiusmodi: Cum negligentia Parochi factum esset, ut tres designarentur, & in libro scriberentur de Sacro Baptismi fonte feminam suscepturi, nempe Titius, Titiada, & Sempronius, qui omnes levarunt baptizatum, & tetigerunt. Fuit dubitatum, An omnes cognationem spirituales contraxissent cum baptizata, an vero si tantum duo, qui priores sunt designati? S. Congregatio censuit, omnes contrahere, si non appareat, qui primi sint designati per cap. fin. de cognat. Spirit. Et licet unus tantum, & una suscipere debeant; tamen si omnes susceperint, omnes contrahere. Ita Gloss. ibi: Quamvis enim Concilium prohibeat plures, tamen non annullat alium.

Quibus stantibus, pro resolutione propositi casus, dicendum est, quod si uterque Patrinus fuerat designatus Parentibus ad suscipiendum simul puerum in Confirmatione; ambo contraxerunt spirituales cognationem iuxta *text. in cap. fin. de Cognat. Spirit. in 6.* Quod si eorum alter non fuerat designatus; sed Episcopo non advertente, se intruserat in illa susceptione

hic nullam contraxit cognationem, sed alius qui erat designatus, iuxta claram dispositionem Concilii Tridentini d. sess. 24. cap. 2. ibi: *Quod si alii, ultra designatos, baptizatum tetigerint, cognationem spirituales nullo pacto contrahant, quod docet Sanchez d. lib. 7. disp. 57. num. 12.* Verum quia designatio fieri potest non solum à parentibus baptizandi, vel confirmandi; sed etiam à Parocho baptizante, vel ab Episcopo confirmante, præcipue si à parentibus nullus fuit designatus Patrinus. Sanchez d. disp. 57. num. 19. Pax Jordanus d. lib. 3. tit. 2. num. 78. Reginaldus in *Praxi lib. 21. num. 153. Vers. Quartum documentum: Castropalus tom. 4. tract. 19. disp. unica punct. 11. §. 2. num. 9. & Diana part. 3. tract. 7. resolut. 30. quæ est in Coordinato tom. 1. tract. 1. resolut. 93. §. 3. si Episcopus permittendo scienter admisit; & admittendo sponte permisit; ut ipsi duo Patrini, non designati à parentibus, simul puerum in Confirmatione tenerent, ambo contraxerunt cognationem spirituales. Tamburini de *Triplei Jure lib. 2. cap. 4. §. 2. num. 15.* Quod si uterque Patrinus absque ulla designatione Parentum; & sine advertentia aut Parochi, aut Episcopi; imò iidem omnibus ignorantibus, & inadvertentibus tenuit puerum, adhuc dicendum venit, eisdem contraxisse cognationem spirituales iuxta *text. in d. cap. fin. de cognat. Spirit. in 6.* & iuxta magis communem opinionem Theologorum, & Canonistarum, præcipue Coniechi, Reb. d. Pontii, Laymani, atque aliorum, quos citat Castropali d. §. 2. & Diana Coordinatus d. resolut. 93. §. 3. Argolini de Off. Potest. Episc. cap. 23. §. 1. num. 52. qui notat, quod est alius contra legem factus, & negligenter non valeat. L. non dabim. C. de Legib. d. capitulum tamen, ubi lex aliam non tollit, & panam extrinsecam addit, quæ potest cum alio valore consistere; & valor alius non respicit valorem eius cui pena imponitur, ut dicit Barlosus communiter receptus in l. Prætor ait. n. 3. Aff. De Nov. oper. nunciat, quod verificatur in casu nostro, in quo Concilium Tridentinum præscripsit numerum Patrinorum, & adiecit penam, si major numerus admittatur, sed non irritavit admissionem. Navarros de Cognat. Spirit. conf. 4. Pyrrhus Corrad. in *Praxi dispensat. Apostolice lib. 8. cap. 8. sub num. 8. Vers. Pro eo autem, & Prosper Fagnanus in cit. c. Ex litteris n. 5. de Cognat. Spirit.**

Ex his colligenda veniunt sequentia Corollaria pro complemento tractatus de Sacramento Confirmationis.

Primum Corollarium. Quod admittere in Confirmatione plures Patrinos est peccatum mortale, sicuti mortale est in Baptismo admittere præter unum & unam. Bonacina de *Matrimo. q. 3. punct. 5. §. 2. num. 32.* Barbosa de Off. Potest. Episc. alleg. 30. num. 44. Et in collectio. DD. ad d. cap. 2. sess. 24. Concil. Trid. n. 5. & ubi pluribus DD. citatis ostendit, Episcoporum non posse dispensare, ut maior numerus Patrinorum adhibeatur, & Parochum plures admittentem esse puniendum.

Secundum Corollarium. Sacramentum Confirmationis non est simpliciter necessarium ad salutem, & necessitate mediæ vel necessitate præceptum Ecclesiasticum, tum Divini interpretative de non contentendo. Contentus autem est duplex, Pænitentius proprius hæreticorum, qui negant hoc Sacramentum, & eius valorem; atque Negativus consistens in negligentia recipiendi illud, data opportunitate recipiendi. De Pæcepto Divino non contentendi hoc Sacramentum constat ex eo, quod institutum est à Christo tanquam medium utile ad salutem hominum. Ergo eius voluntas est, ut non contententur. De Pæcepto Ecclesiæ apparet in cap. Omnes cap. Spiritus. & cap. De his. De Confess. dist. 4. Hoc autem Pæceptum Ecclesiæ de suscipienda Confirmatione non obligat pro ætate pueri.

te puerili, sed in adulta ætate, id est cum homines attingunt annos discretionis: neque statim, sed data opportunitate Episcopis confirmantibus; & remotis impedimentis gravibus suscipere debentibus. cap. Ut juveni. De Consecrat. dist. 5. Quapropter non recipere hoc Sacramentum ex contemptu etiam negatiyo, seu ex notabili negligentia est peccatum mor-

tale. Diana qui plures modernos allegat d. part. 10. tract. 16. resolut. 90. §. 4. quæ jacet in Coordinato tom. 1. tract. 2. resolut. 24. Maffius in 4. Sent. disp. 1. num. 369. Et de more subtiliter, pie, & doctè Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacram. Confirmat. disp. 3. art. 1. 2. §. 3. ubi Theologiam hanc doctrinam fortissimis, et si suavis argumentis corroborat.

DE SACRAMENTO EXTREMÆ UNCTIONIS.

DECISIO LXI.

ARGUMENTUM.

Referuntur diversa nomina, quibus nuncupatur Sacramentum Extremæ Unctionis. De Octo Unctionibus Sacris, quæ prædicantur ab Ecclesia Catholica, ac de earum mystica significatione: Quod cadavera Sacerdotum à Græcis unguuntur Oleo Sancto, antequam sepeliantur.

SUMMARIUM.

1. Extrema Unctionis nomina diversa.
2. Christum quid significet?
3. Unctiones octo in Ecclesia prædicantur. Et quæ? Quales earum mystica significatio.
4. Cadavera Sacerdotum Oleo Sancto à Græcis unguuntur.
5. Sacerdotum consecratio cum Oleo Sancto quam sit antiqua?

Quoniam Extremæ Unctionis Sacramentum institutum est ad delendas peccatorum reliquias, & à SS. Patribus nuncupatum est complementum Sacramenti Pænitentiæ; ratio postulat, ut non solum has Decisiones de Pænitentia, sed etiam de Extrema Unctione subiungamus. In primis autem notare oportet, quod hoc Sacramentum pluribus nominibus olim, & nunc est designatum: Siquidem à materia, ex qua constat *Primo* vocatur *Oleum Sanctum*, & sic illud nominant non solum frequenter Latini, sed etiam Græci, in quorum Euchologio (id est libro Quotidianarum Orationum) legitur hic titulus: *Officium Olei Sancti*. Appellatum est *Secundo* non solum *Sanctum Christum Oleum*; scilicet à modo, quo confertur, qui est per inunctionem; christum enim proprie significat inungere, ut notat Laurentius in *Amalthea Onomastica Verb. Christum*; unde Innocentius Papa I. electus Anno 402. in *Epist. ad Decentium* loquens de verbis D. Jacobi Apostoli, *Infirmatur quis in vobis, &c. cap. ult. Vers. 14.* ita ait: *Non est dubium de fidelibus egrotantibus accipi, vel intelligi debere, qui Sancto Oleo Christum perungi possunt.* Vocatur *Tertio* à Græcis etiam *Orationum cum oleo*, habito respectu ad materiam, & formam simul sumptam; id est *Oleum cum verbis de peccatoribus*. *Quarto* dicitur etiam hoc Sacramentum *Pænitentiæ conjunctivum*, ut in Concilio Tridentino sess. 14. de eod. Sacram. in *princ.* ob quamdam rationem sibi intrinsecam delendi culpas veniales, quæ post Pænitentiam remanissent. Hinc apud Græcos nonnulli introducebant pro satisfactione Sacramentali pænitentibus dare hoc Sacramentum, quod prohibuit Innocentius IV. scribens ad Episcopum Tusulanum his verbis: *Nullis autem per Sacerdotes, vel confessores pro satisfactione Pænitentiæ unctio aliqua solummodo injungatur; ut observat Gaspar Ivenin in Commentar. Histor. & dogmat. de Sacramentis*

Dissert. 7. in princ. Vocatur *Quinto* à subiecto, à quo recipitur, *Unctio infirmorum*, ut inquit Concilium Tridentinum ubi supra. *Sexto* tandem appellatur *Extrema Unctio* ex ordine, quem habet ad alias unctiones istam præcedentes. Quare scire oportet, in Ecclesia Catholica esse in usu octo Unctiones Sacras; mysticam habentes significationem, & sunt sequentes.

Prima Catechumenorum, qui antequam baptizentur, Oleo Sancto unguuntur in pectore, & scapulis, ad faciendos illos veros Athletas Christi, ut in conspectu, & ad veritate toleranter sustipere valeant, tali fortitudine armati in ingressu fidei. *Secunda* est, quæ fit in vertice cum Sacro Chrismate statim post collatum Baptisimum; ut calcant intelligentiam mysteriorum Fidei, & divinorum mandatorum. *Tertia* eodem Sacro Chrismate fit in fronte, dum fidelibus Sacramentum Confirmationis datur; ut sint fortes in fidei confessione, & impavidi. *Quarta* est, quæ Sacro Catechumenorum oleo unguunt manus Sacerdotum in eorum ordinatione, ad denotandum robur internis animæ potentis impressum, quæ characterizata remanet unctio Sancti Spiritus; ac præcipue, ut in Sacerdotibus manibus ad supernaturalia opera esse extollendo vigor athleticus remaneat. *Quinta* est, quæ fit in capite, & in manibus Episcoporum, quando consecratur, oleo quidem Sacro Chrismate. Unguntur autem Pontifices in eorum consecratione Sacro Chrismate ad designandum in oleo nitorem conscientie, in balsamo odorem bonæ famæ, & fit Unctio præter in capite, ut eorum anima roboretur ad diligendum Deum ex tota mente, & ex toto corde; ac gregem suum, & omnem proximum sicut seipsum; ac etiam ad significandam eorum auctoritatem, & dignitatem, quam assumunt tanquam Principes in Ecclesia, representantes eisdem Ecclesiæ Summum Principem, & Caput, qui est Christus: sicut enim Vir caput est mulieris, sic Episcopus Ecclesiæ Sponsæ suæ. Deinde Episcopi unguuntur Sacro Chrismate etiam in manibus propter onera, & labores, quos assumere debent in regimine Diocesis, & ut ostendatur, eos accipere potestatem alios consecrandi, & benedicendi. *Sexta* est Unctio Regum, ac Reginarum, quæ fit in eorum brachio dextero, ad denotandam eorum fortitudinem in tuitione Justitiæ, ac populorum, & fit Oleo Sancto Catechumenorum, non Chrismatis, ut ostendatur differentiam inter auctoritatem Pontificum, ac potestatem Regum. *Septima* est, quæ fit in consecratione Ecclesiarum, Altarium, Calicis, ac patenarum, ad innuendam Sanctitatem tum locorum, tum instrumentorum, quibus Supremus Dei cultus, laudis dicitur, per Sacrificia exercetur, de quo latè egimus in nostris Decisionibus *De Sacrificio Missæ Decif. 41. & Decif. 43. Obara*, & ultima Unctio Sacra hæc est, de qua copiosius agere, Extrema nuncupata, quia datur his tantum, qui ob infirmitatem existunt in extremo vitæ discrimine, Oleo Sancto infirmorum, ut infra declarabimus, & de lu-